

Opening 75 jaar Vrijheid en herdenking Slag om de Schelde in Terneuzen, Sfeerbeeld

VRIJHEIDSPLEIN EN VRIJHEIDSBULEVARD KLEUREN GROEN

Op 31 augustus 2019 ging in Terneuzen viering van '75 jaar Vrijheid' van start. Maandenlang is er in de Scheldestad gewerkt aan de voorbereidingen. In het begin mondjesmaat, en van lieverlee steeds vaker kwam er informatie naar buiten en gaandeweg werd duidelijk welke vorm deze 'manifestatie' zou gaan krijgen.

Het moest een feestelijke dag worden, met nadruk op de bevrijding van Nederland, maar evenzo met aandacht voor de mensen die grote offers

hebben gebracht tijdens de Slag om de Schelde. De vergeten strijd om de Schelde bevaarbaar te maken voor schepen op weg naar Antwerpen, om de geallieerde legers te bevoorraden. Een feest dus met een dubbele lading.

Naarmate er meer bekend werd, nam het enthousiasme in de 'groene wereld' toe om bij deze gebeurtenis aanwezig te zijn. Uitmondend in een vraag van De Commandostichting aan alle secretarissen van de COVn om hun leden op te roepen in grote getale naar Terneuzen te komen en een 'groen waas' te leggen over het feestterrein.

En dat lukte boven verwachting. Het was geen groen waas, maar met minstens 80 groene baretten uit alle delen van Nederland werd het een groen eiland.

Ontmoetingsplek

De Seamensclub aan de Westkolkstraat was door Menno Weber, secretaris van COV Zeeland, 'gevorderd' en ingericht als the place to be voor alles wat deze dag rondloopt met een groene baret op het hoofd en met kleding die in meer of mindere mate richting commando wijst.

Rond een uur of tien worden op het Vrijheidsplein al oud-commando's gesignaleerd, sommigen vertwijfeld op zoek naar die Zeemansclub. Want wáár vind je de Westkolkstraat als je vanaf het transferium door pendelbussen bij het Stadskantoor wordt gedropt? Geen kompas en coördinaten beschikbaar zoals in je opleidingstijd,

je moet het doen met een simpel kaartje, vooraf meegestuurd met de informatie.

Een paar commando's die de weg naar het Zeemanshuis al hebben verkend, verspreiden zich over het terrein om de zwervende maten op te vangen en de weg te wijzen. Aan verscheidene politieagenten, crewleden, informatie-stands, etc. vraagt iemand of ze 'zoekende groene baretten' de goede kant op willen sturen. En dat doen ze!

Beregezellig

Tegen twaalf uur is er binnen en buiten op het terras al een behoorlijke verzameling commando's aanwezig. Drinkjes worden geserveerd door moeder en dochter Van Assche en Menno laadt een tafel vol met belegde broodjes, bolussen, fruit en een grote schaal haringen, waar gretig in wordt gehapt. Het is al beregezellig.

Menno en Gert Bos, hoofdredacteur van de onvolprezen Groene Baret, hebben intussen contact gemaakt met politieagenten, beveiligers en verkeersleiders en ze hebben het voor elkaar gekregen dat de

commando's als groep mogen vertrekken en een plaats krijgen bij het podium. Er zit wel één voorwaarde aan vast: vertrekken om 13.30 uur, terwijl de officiële opening door Koning Willem-Alexander pas om 15.30 uur plaats gaat vinden. Dat wordt wachten.....

Het duurt een eeuwigheid eer de 'troep' geformeerd is voor een groepsfoto, maar dan is vanaf de dijk te zien dat de meegebrachte vlaggen beginnen te zwaaien en er een detachement ongeregeld de trappen opklimt, luid het commandolied brullend, en via de dijk richting het feestterrein gaat. De meegekomen vrouwen mogen achteraan aansluiten. Het brengt een associatie teweeg uit geschiedenisboekjes: de vrouwen sjouwen achter het leger mee in de tros.....

Die wandeling wordt een groot succes. De omstanders lachen en klappen en de formatie wordt uitgebreid gefotografeerd.

Vrij uitzicht.....

Achter de hekken, recht voor het podium is een groot stuk vrijgehouden waar de commando's zich mogen opstellen. Een fantastische plek, vrij uitzicht op het podium en het enorme scherm erboven. Het optreden van de populaire zangeres Maan vermaakt intussen het publiek. Maan lijkt die groene rijen zo leuk te vinden dat ze na haar optreden langs het hek loopt en handen schudt met wie maar wil. Het wachten duurt lang en het is erg warm, flessen water en bekers worden rondgedeeld, zodat er geen vochttekort ontstaat. Als het dan eindelijk zover is, volgt echter een

teleurstelling. Voordat de koning en koningin met het Belgische vorstenpaar arriveren, komt het grote gevolg aan en vullen vele genodigden, waaronder de commandant van het Korps Commandotroepen, de open ruimte voor het podium op. Weg uitzicht.

Zijn er nog commando's in Roosendaal?

Een bijzonder moment echter beleeft Marcel van Campen. Bij het langslopen glijdt de blik van de pas tot Commandant Landstrijdkrachten benoemde Luitenant-generaal Martin Wijnen langs de rij groene baretten en blijft staan bij Marcel. De LGen buigt zich ver over de afsluiting heen, geeft Marcel een hand en zegt: "Er zijn zoveel commando's hier, zijn er nog wel commando's in Roosendaal?" Waarop Marcel antwoordt: "Die zijn er zeker nog, als ze niet op missie zijn."

Lengte

Voor wie geen lengte heeft van tenminste 1.80 meter is het live niet eens te zien wanneer de Koning en Koningin met het Belgische vorstenpaar arriveren en zij de veteranen van 1944 begroeten. Ook het ontsteken van de zeven vuurschalen, de

toespraken; de hele ceremonie, moet gevolgd worden op het grote scherm. Geen schip van de internationale vloot die langs vaart is te zien. Als de koning het hoge podium opkomt, is nog net live te zien hoe hij met één slag op de enorme bel het bevrijdingsjaar opent.

Als de gasten na de ceremonie het plein hebben verlaten, valt de commandogroep uiteen. Sommigen gaan nog naar de Vrijheidsboulevard om de expositiecontainers te bezoeken. Ook het KCT heeft daar een container ingericht, die opvallend vaak wordt bezocht door jongelui.

En in de Seamensclub is er nog heel wat nagepraat en -gedronken.

Verslag :
Ellie de Jonge

